

הסיגריות דובק וחברתהבנייה של הקבלו אברהם גינדי.

סידרה שניה של עסקנים לאומנים שהגורל האכזר מנע מהם לשרת בעצמם את האומה והמולדת

צה"ל, ה-CIA והקרבן של בני

לגלידה ויטמן. הפרוטה מעולם לא חסרה בבית מיליקובסקי, ושלושת הבנים גדלו כבני-טובים. רוני נשלח ללמוד בבית-הספר הטוב ביותר באותה התקופה, תיכון חדש, והתגלה כתלמיד טוב. הוא הצליח לאסוף סביבו חברה גדולה של ידידים וידידות, ביניהם אף אלישבע, צעירה בלונדית נאה שמאוחר יותר היתה לאשתו. אל תמונתיהם מושלמת זו נכנס לפתע הסיורן של צה"ל, ורוני חש כי עולמו חרב עליו.

לרוני היתה זו מכה קשה. הבית שבו חונך היה בית רוויזיוניסטי מובהק, עם יחס של קדושה ממש ללוחמי ישראל. אביו של רוני היה מלוחמי האצ"ל, וידיד קרוב למפקד האצ"ל מנחם בגין. שני אחיו הבכירים של רוני שירתו, שניהם, בחיל-האוויר.

רוני, אשר פיתח לו — בשנים שבהן היה עסקן בבית-הספר, יושב-ראש מועצת התלמידים של בית-הספר, חבר מועצת התלמידים הארצית וראש עיר הנוער — גם חלומות על קאריירה פוליטית, חלומות שהשתלבו היטב ברעיונות מיפלגת הרוח שמסג בבית, ידע גם כי העובדה שהוא לא ישרת בצה"ל עלולה לשמש כמחסום, כיום מן הימים, להתקדמותו הפוליטית. הוא ניסה בכל כוחו להילחם ברוע הגזירה. מאיר שמגר, היום שופט עליון ומי שכיהן בעבר כיועץ המישפטי לממשלה, לבש באותם הימים מדים, והיה הפרקליט הראשי של צה"ל. שמגר, אף הוא איש אצ"ל לשעבר, הועק על-ידי ידידי מיישר פתחו של רוני כדי להשפיע על שילטונות

בית-האביב. בית-הספר תיכון חדש שלח למועצת עיר הנוער את יושב-ראש מועצת התלמידים שלו, רוני מיליקובסקי. בית-הספר אחר שלח את התלמיד המצטיין שלו. היתה זו תחרות יוקרה בין בתי-הספר, שרצו כי דווקא תלמיד משלהם יהיה ראש עיר הנוער, ויחליף ליום אחד את ראש העיר האמיתי של תל-אביב, יזכה בכותרות בעיתונים ויביא כבוד והדר לבית-הספר.

לחברי מועצת עיר הנוער, שהתכנסה כדי לבחור בראש עיר הנוער, היה ברור כי דווקא התלמיד האחר, הוא שייבחר כראש העיר הצעיר. בשיחות שניהל אז רוני מיליקובסקי עם ידידיו למועצת העיר התברר גם לו כי היריב שלו הוא המועמד העדיף. אולם כאשר, בנאום ההצגה שלו, הציע המועמד האחר כי לראש העיר יהיו שני סגנים, הבין רוני בן ה-16 כי נפלה בידו ההזדמנות לזכות בבחירה. הוא קם והציע כי במקום שני סגנים, יהיו לראש העיר 10 סגנים. המועמד המועדף נכשל.

המופע, שכמותו מועדים בדרך-כלל לתקלות בלתי-צפויות, התנהל בסדר מופתי ובדייקנות, כשמאחרי-הקלעים מנצח עליו האמרנן אלי לופו, שנעזר בכל שלב ההכנה ברכו התרבות של עיריית אש-קלון דוד קינן, ועל הבמה שולט בו שליטה בלתי-מעוררת המנחה מני פאר. מני שפע הברקות ובדיחות אקטואליות, הצליח להפיק מהקהל רעמי ודימועות צחוק. כך, למשל, התלהב מלידת ילדת המכונה הראשונה בבירטניה. "זה פותר המון בעי-יות", סיפר מני. "מעכשיו, למשל, יוכל הקהל במיגרשי הכדורגל לצעוק על השור-פט: 'השופט בן-מבטחה!' היה לו גם הסבר מקורי משלו על ההתפרטות-שלא-היתה של שר התעשייה והמיסחר, יגאל הורביץ. 'הורביץ התפטר', סיפר מני פאר, 'אבל איך ששמע שהעלו את המשכורות לשירים — חזר בו.'"

הנהגת של הרמטכ"ל

מודד נפיון של הצגת-כוכרה של מת-מודדות בתחרויות-יופי, העביר מני את המועמדות אחת-אחת במבחן הקשה מכל: התייצבות מול המיקרופון והשופטים* וראיון פומבי המיועד לערוך לקהל הי-כרות עם המועמדת. הוא עשה זאת בתו, בהומור קליל ובשפע של טאקט, שנועדו לאפשר למועמדות הנרגשות להתגבר על מבוכותן.

כשהציג את ניקול כנפי, בת קיבוץ גליליים, נזכר מני שגם הזמר ששי קשת הוא יוצא קיבוץ זה של הקיבוץ-המאוחד. "ישראל גלילי בטח מאד שמח שששי יצא משם", אמר. לעינת בר, החיילת מי ראשון-לציון, יש שאיפות להיות הי-נהגת של הרמטכ"ל. כשתגייס, היתה בפי מני אזהרה: "השתגעתי?! תצטרכי לדהור כל היום במהירות של 120 קילומטר לשעה בעיר, כדי לתפוס חיילים בלי כומר, תות", ואילו לסלי שעשוע מפרדס-כץ, שגילתה את אהדתה לקבוצת הכדורגל של בית-ר ירושלים נובעת גם מקשר רומנטי שלה עם אחד מכדורגלני הקבוצה, העיר מני, "אני מקווה שזה לא מלמיליאן, כי למלמיליאן אין אחד שהוא לא מעביר."

דין התנועה

טוביה צפיר, בחיקויי מנהיגים, גימיי ליד ולהקות האחים והאחיות והימים הטובים בשירה, הלהיבו את הקהל בתוכי-נית אמנותית עשירה, עד לטסה ההכי-תרה, והיו גם חידושים: יחד עם המתח-רות עלו אל הבמה גם גברים בביגדיים ובגדי ערב של אנוה. מי שסבר כי עיר-ודת היה ערך במקום תחרות נוספת, על תואר מלך המים, עמד במהרה על טעותו. היתה זו תצוגת-אופנה גברית, שעוררה התעניינות מרובה בקהל, שהשתלבה לפי-ליא באווירה הכללית.

לא פחות בלתי-צפויה ומשעשעת היתה גם הופעתה של מועמדת נוספת הארבע-עשרה במיספר, שעלתה אל הבמה אחרי שאר המועמדות. שאלתה אל ההצגה בפני הקהל המופתע, כולם יכלו לזהות אותה על-פי קולה, הילוכה וסיגנונה: גולי-דוב מאיר, ראשיה-משלה לשעבר, בעיי-צובה של טוביה צפיר.

"אין שיכנעו אותך להצטרף לתחרות מלכת-המים?" שאל מני את גולדה.

וגולדה-טוביה ענתה לו, בפסוק שאינו מותר מקום לספקות: "קיבלתי על עצמי את דין התנועה."

קירבת-מישפחה לבגין

כדרכו, החליט להתגבר על משבר זה. הוא נרשם לפקולטה למישפטים באר-ניברסיטה העברית בירושלים, ותוך חוד-ש ימים אחדים הפך אחד התלמידים הטובים בפקולטה. הדיקן של הפקולטה, הפרופסור אמנון רובינשטיין, כיום חבר-כנסת מטעם ד"ש, שם את עינו על רוני, וכל תלמידי הפקולטה ידעו כי רוני הוא הביבן של רובינשטיין, אשר טיפה וגידל אותו מהב-חינה החברתית והלימודית גבייחד.

מייד עם כניסתו לאוניברסיטה החל רוני פועל במיסגרת תא הסטודנטים של חרות באגודת הסטודנטים. הוא ניסה, כבר בשנה הראשונה שלו ללימודים, להיבחר לאגודת הסטודנטים, אך נכשל. כישלון זה לא ריפה את ידיו. באותה תקופה אף נשא אחיו, מתי, כיום איש מיתקני קידור, לאשה את חסיה בגין, בתו הבכירה של מנהיג חרות, ודרך קשרי אחות-הלוחמים של אביו וקשר הנישואין של אחיו, ראה רוני את דרכו סלולה לפניו במישור הפוליטי.

ואומנם, שנים אחדות מאוחר יותר נבחר רוני כיושב-ראש התאחדות הסטודנטים ה-ארצית, והיה לפעיל חשוב בהתאחדות הצעירים של תנועת החרות. מילחמת הדי-בהירות לתפקיד יושב-ראש התאחדות הסטודנטים היתה הפעם הראשונה שבה העובדה שהוא לא שירת בצבא הוטחה בפניו. מועמד המערך לתפקיד, אחיק שפירא, שהיה רב-סרן ביחידה קרבית בצה"ל, ניצל את העובדה שהוא קצין קרבי ואילו רוני לא שירת כלל בצבא. אולם בעזרת יחסי-ציבור נכונים הצליח רוני להפוך קללה זו לברכה, ואת מיתקפותיו של שפירא לבומרנג. ציבור הסטודנטים השתכנע כי אין זה הוגן מצד שפירא להשתמש בנימוק זה, בעיקר מאחר שרוני לא השתמש מהשירות אלא לא גוייס מטע-מים פרואיים, פנה עורף לשפירא ובהר-ברונו.

רוני נודע כמי שאהב את ההיבטים החיצוניים של משרתו כיושב-ראש התאחדות הסטודנטים, הוא אהב את הנסיעות בשליחות החוץ-לארץ, והודה באונוי חבריו כי הוא, "אוהב לחיות טוב". לרוני מילוא היו אז שלושה אהבות גדולות בחיים: הנסי-עות לחוץ-לארץ, צעירות נאות, ומכוניות. כיום מחזיק חברה-הכנסת מילוא במכונית וולוו חדשה, אט-אט ביסס לו רוני מעמד בתנועת

ח"כ מילוא ואשתו שוטרים נגד "שולם עכשיו"

צה"ל לגייס את הצעיר הנמרץ. אולם צה"ל נשאר איתן בדעתו, והתשובה נותרה בעינה. ידידיו של רוני מילוא יודעים לספר, כי הוא היה מדוכא מן התשובה השלילית הסופית שקיבל. רוני, ברוך כישרונות הלימודים, אשר עד אז הוגש לו הכל על מגש של כסף, נתקל לראשונה בחייו בדחייה וסירוב של ממש. בית הוריו של רוני היה תמיד מכניס-אורחים. אביו עסק במשך שנים רבות, בתעשיית הגלידה ובמכירה וייצור של מקררים. כיום, אביו שותף בבית-ההורשת

ורוני נבחר כראש עיר הנוער. רבים מחברי המועצה רצו לכהן כסגני ראש העיר, אז היה כבר ברור כי עסקן פוליטי חדש קם לגוף העסקונה בישראל. כאשר סיים רוני מיליקובסקי, הידוע כיום כעורך-הדין וחבר-הכנסת מטעם חרות, את לימודיו בבית-הספר תיכון חדש, הוא לא התגייס לצה"ל כמו שאר בני מחזורו. בגלל סיבות בריאות לא רצה צה"ל לקבל אותו לשורותיו. המחלה שבה לקה רוני הייתה קבלת טיפול יומי, ועל-פי החלטה עקרונית של צה"ל לא גוייסו אותם צעירים שלקו במחלה זו.